

Warszawa, 9 kwietnia 2013 roku

Informacja prasowa

- wyniki wyjątkowych na skalę światową badań na temat przyczyn agresji u starych psów ogłoszone na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej SGGW w Warszawie
- pierwszy w Polsce doktorat z dziedziny weterynaryjnej medycyny behawioralnej
- przynajmniej 7 tygodni powinien trwać kontakt szceniąt z ich matką – zmniejsza to ryzyko występowania zachowań agresywnych u psów w podeszłym wieku
- podobieństwo choroby Alzheimerera i zespołu zaburzeń poznawczych u psów – jaki wpływ ma psia demencja na występowanie agresji?

Stary pies – nowe sztuczki

Ponad 15 tysięcy wyników badań, 143 przebadane psy, 47 czynników środowiskowych i 6 lat pracy badawczej – doktor nauk weterynaryjnych, Jagna Kudła przedstawiła w warszawskiej SGGW wyniki swojej pracy doktorskiej poświęconej przyczynom agresji u starych psów.

Jest to pierwsza tego typu praca w Polsce i prawdopodobnie jedna z nielicznych tak całościowo opisujących problem na świecie – stwierdza w swojej recenzji prof. dr hab. Roman Lechowski, kierownik Katedry Chorób Małych Zwierząt z Kliniką, na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej SGGW. Potwierdza to prof. dr hab. Tadeusz Jezierski z Instytutu Genetyki i Hodowli Zwierząt PAN: To na pewno jedna z pierwszych prac w skali światowej, o ile nie pierwsza, obejmująca w tak szeroki sposób zagadnienia agresji u starzejących się psów, zwłaszcza na tle ich zdrowia.

Starzenie się psów często wiąże się z występowaniem wielu chorób takich jak zwyrodnieniowe zapalenie stawów, niewydolność wątroby, nerek, układu krążenia. Często zapominamy jednak, że wraz z resztą organizmu starzeje się również mózg zwierzęcia, co równoległe z chorobami somatycznymi może prowadzić do zmian w zachowaniu zwierzęcia, w tym zachowań agresywnych - mówi dr Jagna Kudła. Agresywne zachowania utrudniają zwierzętom funkcjonowanie w domu i na spacerze, są przyczyną wielu trosk, a nawet prawnych kłopotów ich właścicieli np. w przypadku pogryzień. Opiekunom agresywnych psów często wydaje się, że jedynym rozwiązaniem jest eutanazja, tymczasem bardzo często odpowiednia terapia może pomóc – dodaje dr Jagna Kudła.

Badania wskazują, że niektóre przypadki zachowań agresywnych mogą wiązać się z występowaniem zespołu zaburzeń poznawczych (*Cognitive Disorder Syndrome – CDS*), który przez wielu badaczy uważany jest za odpowiednik choroby Alzheimerera u ludzi. Prawdopodobną przyczyną, podobnie jak u ludzi są degeneratywne zmiany w mózgu, które objawiają się między innymi odkładaniem złogów beta amyloidu w tkance mózgu, zwyrodnieniem neurofibrilarnym oraz zanikiem neuronów, w tym serotonergicznym, co prowadzi do spadku stężenia serotoniny. Wcześniej wykryty obniżony poziom tego neurohormonu i rozpoznanie zespołu CDS, może ułatwić dalszą terapię agresywnych psów.

Od wielu lat wykazywane podobieństwo pomiędzy CDS a chorobą Alzheimera stwarza szansę na prowadzenie obserwacji zaburzeń zachowań u psów jako naturalnego modelu choroby Alzheimera, które mogą przełożyć się na postęp również w medycynie ludzkiej.

Największy wpływ na zapobieganie agresji u starzejących się psów daje przynajmniej 7-tygodniowy kontakt szceniąt z matką oraz właściwa socjalizacja przed oddaniem do adopcji. Adopcja przed ukończeniem 6 tygodnia życia skutkuje brakiem nauki samokontroli i w konsekwencji impulsywnością oraz wyższym poziomem agresji, który na starość może stać się prawdziwym utrapieniem dla domowników.

10 porad dla właścicieli – w jaki sposób można zmniejszyć ryzyko posiadania agresywnego psa:

1. Adoptuj szcenię, które ukończyło przynajmniej 7 tygodni.
2. Dowiedz się, czy szcenię stale przebywało z matką i rodzeństwem.
3. Zapytaj o zachowanie rodziców szcenięcia, zaobserwuj zachowanie matki szceniąt.
4. Adoptuj szcenię tylko z pewnego źródła. Unikaj tzw. pseudohodowli, w których zwierzęta trzymane są w skandalicznych warunkach, niedożywione, pozbawione opieki lekarskiej i kontaktu z otoczeniem. Podejrzana powinna być już sytuacja, w której hodowca nie chce pokazać ci swojej hodowli, a proponuje przywiezienie szcenięcia do domu.
5. Dowiedz się, jakim zabiegom lekarsko-weterynaryjnym było poddawane do tej pory szcenię.
6. Zapytaj o dotychczasowy kontakt szcenięcia z otaczającym je światem: innymi psami i zwierzętami innych gatunków, ludźmi, samochodami, hałasem, ruchem ulicznym itp.
7. Pamiętaj, że socjalizacja ma równie istotny wpływ na życie psa jak zmniejszanie ryzyka zarażenia chorobami zakaźnymi. W okresie szczepień nie wolno izolować szcenięcia od otaczającego świata ponieważ brak socjalizacji prowadzi do często nieodwracalnych zmian w zachowaniu, w tym występowania agresji.
8. Jeżeli posiadasz szcenię uratowane z pseudohodowli, chore, lękliwe lub adoptowane zbyt wcześnie (poniżej 7 tygodnia życia) koniecznie zwróć się o pomoc do lekarza weterynarii specjalizującego się w terapii zaburzeń zachowania, który powie ci, w jaki sposób postępować, aby zmniejszyć ryzyko wystąpienia lub pogłębienia się zaburzeń zachowania u twojego psa.
9. Jeżeli nie chcesz, by twój pies był w przyszłości lękliwy lub agresywny sam nie stosuj agresji w jego wychowaniu. Jeżeli możesz, zapisz szcenię do psiego przedszkola.
10. Pamiętaj, że zapewnienie psu przewidywalnego otoczenia: stałych, konsekwentnie przestrzeganych zasad, regularnych pór spacerów, posiłków i zabaw znacznie zmniejsza ryzyko występowania zaburzeń zachowania.

Material przygotowała i szczegółowych informacji na ten temat udziela:

dr n. wet. Jagna Kudła
jagna.kudla@gmail.com
tel. 501 375 601

dr inż. Krzysztof Szwejk
Rzecznik prasowy SGGW